

andrer noget, der var saa praktisk som denne Vinge, der slog ud paa hver Side af Vognen til et Mærke, ovenpaa Vognen, som ingen kan se. At ændre paa den Maade som sketer, er ganske meningsløst. Man har vanskelig ved at tro, at det virkelig er teknisk kyndige og forstandige Mennesker, der laver noget saadant. For øvrigt vil de Forhold, hvorunder en rejsende kunde ønske at benytte Nødbremsen, jo kunne være af meget alvorligere Art end i dette Tilfælde. Her var Manden død en naturlig Død, der var ikke noget at stille op; Lægen sagde, da han kom, at det var et Hjerteslag af den Art, som sædvanlig indtræffer hos ældre Folk ved Aareforkalkning. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det ikke er ukendt i de danske Statsbaners Historie, selv om det ganske vist er et enestaaende Tilfælde, at en af Statsbanernes eget Personale har forsøgt Voldtægt i en Jernbanevogn. Det er altsaa kun et ganske enestaaende Tilfælde. (Afbrydelse: Men det er jo ogsaa nok!). Ja, det er det. Det er jo en højst uheldig Situation for saadant et stakkels Kvindemenneske, der bliver overfaldet og maaske prøver at benytte Nødbremsen, og den saa virker saaledes som paa denne Rejse. Men man behøver i øvrigt blot tænke sig, at en noget almindelig Uoverensstemmelse mellem et Par rejsende, der er forholdsvis ene, udvikler sig til den noget ualmindelige Uoverensstemmelse, der kan ende med voldelig Overfald. Hvis der ingen andre er til Stede, kan den ene blive ganske massakreret, før det lykkes ham at standse Toget og hidkalde Togpersonalet. Jeg synes derfor, at denne Sag er ganske alvorlig, og jeg haaber, at den højttærede Minister for offentlige Arbejder vil forstaa dette og sørge for, at Forholdet bliver forandret.

Jeg vil dernæst sige et Par Ord om Priserne paa Mad og Drikke paa vore Færger og Banegaardsrestaurationer. Da afdøde Høgsbro som Trafikminister i sin Tid var Genstand for meget Grin i visse dertil indrettede Blade, fordi han tog sig af Restaurationsforholdene, og fordi han fordrede frisk og ordentligt Wienerbrød paa Køge Banegaard, fulgte jeg ham med Sympati; det var nemlig ganske utvivlsomt, at Forholdene den Gang trængte stærkt til at reformeres. Det, der blev budt paa mange Steder — naturligvis var det ikke noget generelt —, var skandaløst. I nogle Aar har det nu været saaledes, at man har søgt at drive Forpagtningsafgifterne paa Færge- og Banegaardsrestauranterne

op i en saadan Højde, at medens det i gamle Dage paa de Færge- og Banegaardsrestauranter, hvor man i det hele taget blev behandlet ordentligt, virkelig var første Klasses Behandling til rimelige Priser, saa er det nu blevet saadan, at der, hvor man i det hele taget bliver pænt behandlet, er det til svimlende Priser, og hvor man skal have det til, om jeg saa maa sige, rimelige Priser, som Folk, der rejser paa tredje Klasse, og navnlig den fattigste Del af dem, der rejser paa tredje Klasse, kan betale, er det undertiden under al Kritik.

Jeg har været Vidne til adskilligt i den Retning, for jeg har gaaet og set det efter. Det er jo ikke ubekendt for noget Medlem af dette Ting, hvordan Priserne er, det skal jeg slet ikke komme ind paa. Jeg vil blot nævne, at saadan en almindelig Ting som det, man kalder en bar Kop The, koster 30 Øre. Jeg har set en Landarbejderfamilie, Mand, Hustru og 4—5 Børn, af den Art Folk, der, saa vidt man kan se, lever omkring paa Herregaardene som Malkerøgttere o. s. v., være paa Rejse med deres Smule Pjus; og naar de saa har følt Trang til en Kop Kaffe, og Manden og Konen har faaet hver en Kop og Børnene delt 2 Kopper, er det for 4 Kopper Kaffe 1 Kr. 20 Øre. Det er ganske meningsløst, det er rent ud sagt Synd. Jeg kender ogsaa Restauratører, som har sagt til deres Personale: I saadanne Tilfælde maa I ikke tage de Priser. Det er vistnok kun faa, men jeg ved Folk, som har gjort det. Og selv for os, der har fri Rejse og altid rejser paa 2den Klasse, og som naturligvis kan overkomme, hvad vi maa betale der, er der jo ingen Tvivl om, at adskillige af os og med os økonomisk ligestillede føler det som en Urimelighed, at man skal betale saa opskruede Priser paa vore Færge- og Banegaardsrestauranter, som Tilfældet er. For det er jo ikke nødvendigt. Jeg synes ikke, det er nødvendigt, at Statsbanerne driver Forpagtningsafgiften op, saa at Priserne bliver som paa første Klasses Hoteller, hvor de i Forvejen er meget stærkt opskruede. Man har set, at Omsætningen paa et saadant Hotel i Løbet af 2—3 Aar har gjort vedkommende Forpagter eller Indehaver til en rig Mand, idet den har bevirket, at han efter 2—3 Aars Forløb kan sælge sit Hotel med en Avance paa 100,000 Kr. I saa Fald kan man nok sige, at Priserne er opskruede. Og naar man har samme Priser paa Færgerne og Banegaardsrestauranterne, kan man ogsaa sige, at de er